

и прѣдалъ всичко църковно управление на плѣменикътъ св. Николая. Той като заелъ това мѣсто, на църковенъ управителъ, грижилъ се за всичко; както и самия Епископъ. Прѣзъ това врѣме родителитѣ му се поминали и Той наслѣдилъ отъ тѣхъ голѣмо имущество, което го раздалъ на нуждающитѣ, тъй като Той не търсилъ земното богатство, нито се грижилъ за умножаванието му. Отрѣченъ отъ Себѣ Си и отъ всичко свѣтско, Той се грижилъ само да бѣде близко до Бога, къмъ когото и се обръщалъ съ думитѣ: *Къмъ тебѣ Господи издигнахъ душата си научи ме да върша твоята воля, защото Ти си моя Богъ на Тебѣ съмъ повѣренъ още отъ утробата на майка си, Ти Си Моя Богъ“.*

И наистина Неговата дѣсница била, като рѣка пълноводна, която тече съ прѣзобилни струи, и напоява съ благодатъ полята, се простирала на всѣкъждѣ и носила щедростити. Ето като какви велики благодѣяния е прѣскала Неговата щедра ржка:

ЧУДО ПЪРВО.

Въ това врѣме въ този градъ имало нѣкой си челоуѣкъ отъ богатъ и знатенъ родъ, който напоследѣкъ много изпадналъ въ неизказана мизерия.

Всѣки знае, че животътъ на този свѣтъ е непостояненъ. Този челоуѣкъ ималъ три дѣщери, много красиви, но нищо нѣмалъ подготвено за тѣхъ, та да ги задоми, тъй като нѣмалъ срѣдства и за насжщния хлѣбъ.